

РЕШЕНИЕ

№ 1115

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-И, в закрито заседание на шести март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Райна Стефанова

Членове: Весела Тр. Живкова Офицерска
Илиана Станкова

като разглежда докладваното от Весела Тр. Живкова Офицерска Въззивно гражданско дело № 20231100502467 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 437, във вр. с чл. 435, ал. 2, т. 6, пр.2 от ГПК.

Образувано е по жалба Г. И. Н. срещу отказ на съдебния изпълнител да прекрати принудителното изпълнение на осн. чл.433, ал.1, т.8 от ГПК по изп.д. №20168510404842 на ЧСИ М.П. с рег.№ 851 в КЧСИ, район на действие СГС.

В жалбата се поддържа, че изпълнителното дело е образувано по молба с приложен изпълнителен лист в полза на „ЗК О.“ – Кипър, чрез „ЗК О. – клон България“ КЧТ, като след първоначалните действия по изпращане на заповрни съобщения до множество банкови институции вискателят не е предприел действия за извършване на изпълнителни действия в продължение на повече от две години. Сочи се, че последното действие по изпълнението е изпращането от страна на ЧСИ на заповрно съобщение до НОИ с изх. № 32904/02.07.2019 г., като след това били извършвани само „невалидни“ изпълнителни действия – молби от вискателя от 21.05.2020г., 30.09.2021 г. и 01.12.2022 г., които жалбоподателят поддържа да не са от категорията валидно поискани изпълнителни действия. Сочи се, че исканията за извършване на справки и извършването на такива не съставляват изпълнителни действия. Освен това общото искане за налагане на заповр, без да се посочва конкретно имущество или право, също не покривало изискванията за валидно изпълнително действие. С оглед на това се поддържа, че са налице основанията за прекратяване на изпълнителното дело на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК, поради което се иска отмяна на обжалвания отказ.

Вискателят „ЗК О.“ – Кипър, чрез „ЗК О. – клон България“ КЧТ не е взел становище по жалбата.

В мотивите си по реда на чл. 436, ал. 3 ГПК ЧСИ М.П. изразява становище за допустимост, но неоснователност на жалбата, поради ненастъпването на основанията за перемпция на делото.

За да се произнесе съдът установи от фактическа страна следното:

От приложеното по делото копие на изп.д. №20168510404842 се установява, че то е образувано по молба на вискателя „ЗК О.“ – Кипър, чрез „ЗК О. – клон България“ КЧТ от 18.11.2016 г. въз основа на Изпълнителен лист от 07.07.2015 г., издаден по ч.гр.д. №

40222/2014 г. по описа на СРС, 73 състав, по силата на който Г. И. Н. е осъден да заплати на „ЗК О.“ – Кипър, чрез „ЗК О. – клон България“ КЧТ главница от 925 лв., ведно със законната лихва, считано от 22.07.2014 г. до изплащане на вземането, 109.47 лв. обезщетение за забава за периода 30.04.2013 г. – 10.07.2014 г. и направените по делото разноси в размер на 175 лв. С молбата на ЧСИ е възложено извършването на всички действия по чл. 18 от ЗЧСИ за събиране на присъденото вземане.

С Разпореждане от 18.11.2016 г. на ЧСИ е образувано изпълнително дело. Изготвени са справки за семейното и имущественото състояние на длъжника. На 18.11.2016 г. до длъжника е изпратено Съобщение за образувано изпълнително дело, което няма данни да е получено. На **21.11.2016 г.** са изготвени 26 заповрни съобщения до банки, както и заповрно съобщение до НОИ-София-град за налагане на заповр върху пенсията на длъжника. На 24.11.2016 г. е постъпило писмо от „Банка ДСК“ ЕАД за наложен заповр по налична сметка на длъжника, с искане до ЧСИ за указания следва ли заповрът да се изпълнява с несеквестрируемите средства с произход пенсия, оставени на разпореждане на длъжника, но придобили характер на спестявания. На 01.12.2016 г. е постъпил отговор от ТП на НОИ София-град, че по заповрното съобщение не може да бъде наложен заповр на пенсията на Г. И. Н., тъй като размерът и е под размера на минималната работна заплата за страната. На 12.12.2016 г. са постъпили изисканите справки от НАП. На 12.12.2016 г. е постъпила молба от длъжника за вдигане на заповра, наложен по банковата му сметка в Банка ДСК, поради това, че по тази сметка получава пенсията си. Със Съобщение за частично вдигане на заповр от 12.12.2016 г. ЧСИ е разпоредил на Банка ДСК частично вдигане на заповра по отношение на сумите, постъпващи на основание „пенсия“ от НОИ, а за всички останали суми, постъпващи по банковите сметки на длъжника заповрът да се счита за наложен. С Молба от 16.12.2016 г. вискателят е представил банкова сметка, по която да бъдат превеждани постъпилите суми. На 23.11.2016 г. е постъпил отговор на заповра и от РайфайзенБанк България за наличието на банкова сметка на длъжника, върху която са наложени предходни заповри и няма наличност за цялостно изплащане на задължението. На **09.07.2018 г.** е постъпила молба от вискателя, с която е поискано извършването на справка за банкови сметки и трудови правоотношения на длъжника и налагане на заповр върху тях. ЧСИ е изготвил заповрно съобщение от **20.12.2018 г.** до Банка ДСК и справки от 30.01.2019 г. за наличието на трудови договори, за размера на получаваната пенсия от длъжника, от АВ за притежавани недвижими имоти и за банкови сметки и сейфове, като от последната е установено, че длъжникът има открити 4 банкови сметки в РайфайзенБанк България и една в Банка ДСК. С отговор от 01.02.2019 г. Банка ДСК уведомява ЧСИ, че длъжникът има открита банкова сметка и заповр е наложен върху нея. С Разпореждане от 18.02.2019 г. ЧСИ е разпоредил и налагане на заповр на движимо имущество, като се уведоми вискателят за дължимите такси. С Уведомление за наложен заповр изх. № 9627/**19.02.2019 г.** до СДВР - Пътна полиция е наложен заповр на лек автомобил Пежо 205, собственост на длъжника, което е съобщено на последния със съобщение за налагане на заповр от 19.02.2019г. В отговор, ОПП към СДВР са уведомили ЧСИ с писмо от 01.04.2019 г., че не е наложен заповр върху автомобила, тъй като на 14.08.2012 г. е прекратена регистрацията му. След извършени отново поредица от справки за имущественото състояние на длъжника, с Призовка за принудително изпълнение от 02.07.2019 г. ЧСИ е уведомил длъжника, че ще пристъпи към опис, оценка и изземване на движими вещи, находящи се на адреса му, на 06.08.2019 г. в 11.00 часа, връчена чрез залепване на уведомление по чл. 47 ГПК. На **02.07.2019 г.** е изготвено заповрно съобщение до ТП на НОИ София-град за налагане на заповр върху пенсията на длъжника. С писмо от 12.07.2019 г. ТП на НОИ София-град уведомява длъжника, че по заповрното съобщение не може да бъде наложен заповр върху пенсията на Г. И. Н., тъй като тя е под размера на минималната работна заплата. С молба от **21.05.2020 г.** вискателят отново е поискал да се извършат справки за банковите сметки и трудови правоотношения на длъжника и да бъде наложен заповр върху тях. Справки са изготвени от ЧСИ. Молби с идентично съдържание са подадени от вискателя и на **30.09.2021 г.** и на **01.12.2022 г.** На 04.11.2022 г. по изпълнителното дело е постъпило писмо от ТП на НОИ София-град, с което се уведомява ЧСИ, че върху пенсията на длъжника е наложен заповр,

считано от 01.11.2022 г., и удръжката е определена в размер на 81.80 лв., съгласно чл. 446, ал.1 ГПК. С писмо от 05.01.2023 г. ТП на НОИ уведомява ЧСИ, че размерът на удръжката е променен на 11.80 лв., поради промяна размера на минималната работна заплата за страната, като удръжките ще продължават да се правят до получаване на съобщение за вдигане на запора.

На 23.12.2022 г. от длъжника е постъпило искане за прекратяване на изпълнителното дело на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК. Със съобщение от 29.12.2022 г. ЧСИ е отказал прекратяване на изпълнителното дело на това основание, поради липса на законоустановените предпоставки.

Въз основа на така установените факти по делото и при тяхната оценка в съвкупност и взаимовръзка съдът достига до следните правни изводи:

Софийски градски съд намира, че жалбата е подадена от легитимирано лице – длъжник в изпълнителното производство, в двуседмичния срок по чл. 436, ал. 1 от ГПК и срещу подлежащо на обжалване действие на съдебния изпълнител – отказ да се прекрати принудителното изпълнение – чл. 435, ал. 2, т. 6, пр. 2 от ГПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В разглеждания случай с процесната жалба се атакува постановения отказ от ЧСИ М.П. за прекратяване на изп.д. №20168510404842 на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК с твърдението, че в преклузивния двугодишен срок по отношение на него не са били искани от взыскателя и предприети действия по принудително изпълнение.

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, в случай че взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка, образуваното изпълнително производство подлежи на прекратяване с постановление на съдебния изпълнител. Съгласно задължителните указания, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, прекратяването на изпълнителното производство на това основание настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти - липсата на извършени изпълнителни действия по искане на взыскателя и изтичане на двугодишен срок от последното предприето действие по принудително изпълнение. Смисълът на тази правна норма е свързан с това, че в изпълнителният процес взыскателят има задължението със своите действия да поддържа неговата висящност, която не е обусловена само от подадената молба за образуване на изпълнителното производство и липсата на предпоставки за неговото прекратяване. Движението на изпълнителното производство зависи от взыскателя, от това какви изпълнителни способности ще иска да бъдат приложени от съдебния изпълнител, от искането за повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. С оглед на това и законодателят е счел, че липсата на активност от взыскателя в хода на изпълнителното производство да отправя искане до съдебния изпълнител да извърши определени изпълнителни действия, което състояние продължава в период от две години, ще води до неговото прекратяване.

В разглеждания случай законоустановените предпоставки по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не са налице.

Преценката по съществуващото на спора по настоящото дело изисква да се отговори на въпроса дали в продължение на две години - в случая от образуване на изп.д. №20168510404842 на 18.11.2016 г. до 23.12.2022 г. – подаване на молбата за прекратяване, взыскателят е бездействал в продължение на две години, поради което са настъпили предпоставките по чл.433, ал.1, т.8 ГПК за прекратяване на изпълнителното производство.

Прекратяването на изпълнителното производство по силата на закона настъпва при осъществяване на факта, с настъпването на който законодателят свързва определените в правната норма последици. Този факт в хипотезата на чл.433, ал.1, т.8 ГПК е изтичането на двугодишния срок на бездействие на взыскателя, считано от последното искане за

извършване на изпълнителни действия или от последното извършено по отношение на този длъжник действие.

Срокът от две години, в който бездействието на вискателя води до прекратяване на изпълнителното производство съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, се брои от датата на подаване на молбата, с която този субект е поискал от съдебния изпълнител да извърши определено изпълнително действие, което правило важи и в случаите, в които вискателят е направил искане, но съдебният изпълнител бездейства, както и когато действието не се извършва, тъй като вискателят не е внесъл дължимите авансово разноски за осъществяване на посоченото от него действие по изпълнение. В последните две хипотези също се изисква активност от страна на вискателя, за да бъде проведено изпълнителното производство до своя край, тъй като той е страната, която може да поиска от съдебния изпълнител да извърши посочено от него изпълнително действие, което той не е направил, въпреки че е бил длъжен да го стори, или пък да поиска да бъде постановен изричен отказ за извършване на посоченото от него изпълнително действие, за да може да упражни правото да обжалва този акт пред окръжния съд на основание чл. 435, ал. 1, т. 1 ГПК, с което би се преодоляла липсата на движение в процеса по принудително изпълнение.

Съгласно приетото в мотивите на т. 10 от ТР № 2/2013 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, изпълнителни действия /независимо от това дали прилаганото им е поискано от вискателя или са предприети по инициатива на частен съдебен изпълнител по възлагане от вискателя/ представляват: насочването на изпълнението чрез налагането на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Съгласно същото тълкувателно решение, за да са налице основания за прекратяване, вискателят следва да е изоставил изпълнението. В случая такова изоставяне от страна на „ОТП Факторинг България“ ЕАД не е налице. Установява се по делото, че от образуване на изпълнителното производство и към настоящия момент непрекъснато се извършват действия по изпълнението по инициатива на вискателя с искане за прилагане на определен изпълнителен способ. За твърдения период на бездействие от страна на вискателя са били извършени следните действия от или по негова инициатива, които са прекъсвали давността – на **21.11.2016 г.** е наложен заповест на банковите сметки и на пенсията на длъжника; на **09.07.2018 г.** е постъпила молба от вискателя, с която е поискано налагане на заповест върху установени след справки от ЧСИ вземания на длъжника; на **20.12.2018 г.** е наложен заповест на банковата сметка на длъжника в Банка ДСК; на **19.02.2019 г.** е наложен заповест на лек автомобил Пежо 205, собственост на длъжника; на **02.07.2019 г.** е наложен заповест на пенсията на длъжника; на **21.05.2020 г.**, на **30.09.2021 г.** и на **01.12.2022 г.** вискателят е подавал молби за предприемане от ЧСИ на действия по делото, вкл. налагане на заповест на банкови сметки и трудови възнаграждения на длъжника.

В случая липсва двугодишен период на бездействие, който да даде основание за прекратяване на делото.

С оглед на така установеното, следва да се заключи, че вискателят по процесното изпълнително дело е проявявал постоянна активност в хода му, като е искал от съдебния изпълнител да извършва нови действия по изпълнението, което е ставало редовно и винаги преди да е изтекъл двугодишният срок, който е предвиден в чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради което и не са осъществени тези факти, при които в цитираната правна норма е предвидено, че изпълнителното производство се прекратява по силата на закона. Това означава, че не са налице твърдените от длъжника основания за прекратяване на изп.д. №20168510404842,

поради което и обжалваният акт на съдебния изпълнител, с който е отказал да прекрати принудителното изпълнение е законосъобразен и подадената жалба следва да се остави без уважение.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на Г. И. Н. с ЕГН ***** от гр. София, ул. **** срещу отказ от 23.12.2022 г. на ЧСИ М.П. с рег.№ 851 в КЧСИ, район на действие СГС, постановен по изп.д. №20168510404842, да прекрати принудителното изпълнение на осн. чл.433, ал.1, т.8 от ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____